

26–29 sierpnia w Teatrze Powszechnym w Warszawie publiczność owacyjnie przyjęła kolejny monodram Krystyny Jandy „Marlena”. Po trzech spektaklach artystka wyjechała na tournée po Stanach Zjednoczonych i Kanadzie ze spektaklem „Harry i ja”, w którym partneruje jej sam Janusz Gajos. „Marlena” jest monodramem i sukcesem Jandy.

Co łączy bohaterki Pani monodramów – Shirley Valentine, Marię Callas, bohaterkę „Białej bluzki” i Marlenę?

Właściwie nic ich nie łączy, nie zafascynowały mnie postaci ale teksty teatralne, których są bohaterkami. Przy czym najbardziej zajęła mnie różnorodność tych tekstów, odmienność problemów i zadań, jakie stawiają przed aktorką. Za każdym razem jest to opowieść o losie ludzkim, a Maria Callas i Marlena to przy okazji trudność – postać historyczna. Jeśli coś dodatkowo je łączy to ich uniwersalność i wieczna aktualność.

Agnieszka Osiecka mówi o Pani „Ona ma piękną osobowość” – czy to również cecha wspólna Pani bohaterki?

Niewątpliwie każda z nich jest fascynująca do zagrania, bo są niezwykłymi kobietami, myślącymi niekonwencjonalnie, a dodatkowo kobietami nieszczęśliwymi, które ze swojej sytuacji potrafią wyciągać wnioski. Ale przede wszystkim każda z nich ma poczucie humoru.

Marlena Dietrich miała wspaniale wykreowany wizerunek femme fatale, w życiu prywatnym dzielnie zmagana się z upływem czasu. Czy to również Panią zafascynowało?

Oczywiście, to że na początku spektaklu Marlena ma 70 lat, miało dla mnie podstawowe zna-

Moje życie nie nadaje się do teatru

FOT. PIOTR NOWAK

czenie przy przyjmowaniu tej roli. Zagranie po prostu femme fatale nie interesowałoby mnie.

W Marlenie, podobnie jak w innych monodramach, Pani śpiewa. Czy ten rodzaj ekspresji może wywołać większe emocje u widowni niż wtedy gdy Pani mówi ze sceny?

Często tak. To zupełnie inny, często silniejszy środek wyrazu. Poza tym sensy interpretowane za pomocą nut, rytmu i harmonii nabierają zadziwiającej siły i znaczenia. Pomijając już fakt, że mikrofon daje taką siłę, o której marzy się i tęskni potem w teatrze.

Przekazuje Pani ludziom moc pozytywnej energii. Gdzie tądaje Pani swój akumulator?

Wszędzie, żyjąc i ciesząc się każdym dniem, nie zwracając uwagi na drobiazgi. Jak mówi Marlena w sztuce Pam Gems – trzeba mieć energię i trzeba przede wszystkim umieć nie marnować jej na różne niepotrzebne rzeczy.

Czy często działa Pani na przekór opiniom krytyki, opiniom osób z Pani środowiska?

Od jakiegoś czasu nie czytam krytyk w ogóle. Do tego stopnia mnie denerwowały, ich ton nonszalanca i ogólnie rzecz biorąc brak elegancji, że przestałam się tym zajmować.

Tym bardziej, że są one merytorycznie bez wartości, więc nie uzyskałabym z nich żadnych wskazówek.

A z czym zdaniem na temat Pani pracy liczy się Pani najbardziej?

Ze zdaniem prawie każdego, ale tylko do momentu premiery. Potem jest już za późno, nie pozwalałam, żeby ktoś, odebrał mi wiarę, bo nie umiałabym tego grać.

Dlaczego tak trudno jest wyprodukować spektakl teatralny w Polsce. Produkcje z Pani udziałem, są często efektem Pani pracy i starań nie tylko na scenie?

To zdumiewające pytanie! Bardzo interesujące. Ale odpo-

wiedź jest bardzo złożona. Mogę powiedzieć, że w obu planach i ekonomicznym i artystycznym jest tyleż skomplikowana co i prosta.

Dlaczego lubi Pani monodramy?

Bo wszystko sama konstruję, stwarzam rytm klimat i nastrój. To tak jak śpiewanie arii w operze w odróżnieniu od śpiewania w chórze.

Kto mógłby zagrać w monodramie „Krystyna Janda”?

A po co taki monodram i na jaki temat? Monodramy czy teksty, które gram, każdy z nich zawiera jakiś poważny problem. Temat jest niezależny od postaci, która go referuje czy jest to Callas, czy „Kobieta zawiedziona”, czy dziewczyna z „Białej bluzki” Osieckiej. Moje życie nie nadaje się do teatru, bo nie ma w nim tragedii, bólu, nie ma nic, na czym możnaby zawiesić dramaturgię. Chyba, że coś takiego się zdarzy, ale mam nadzieję, że nie.

■ ROZMAWIAŁA

MAGDALENA KUYDOWICZ